

kan cykle, saa maa han foretage disse lange Rejser til Fods, hvilket han gør paa en overmaade primitiv Maade, idet han fører en lille Trækkevogn med sig, hvori han har sin Bagage og en stor Del af sit Arbejde med sig, saa at han kan have Tankerne ved det næsten til enhver Tid. Det minder i saa Henseende — dette bemærker han for øvrigt ogsaa selv — om Kolds Rejse i sin Tid nede fra Syden herop til Danmark, der jo ogsaa foregik med Trækkevogn. Men hvis han i den høje Alder, hvori han nu befinder sig — han er i alt Fald over 60 Aar —, skal fortsætte sin Levevis paa denne Maade, saa frygter han for, at det ikke vil lykkes ham at føre det Arbejde, „Nordisk Salmeskat“, som han nu har for, til Ende, og derfor er det, han gerne vilde have en Statsunderstøttelse, saa at han kunde blive hjemme og samle sig sammen til dette Arbejde og faa det udgivet, inden han dør. Jeg vil, som sagt, meget anbefale ham dertil i Henhold til de Udtalelser, der fra forskellige kirkelige Sider foreligger om hans Arbejde, og i Henhold til, at Staten i øvrigt er rundaandtet med Støtte til den Slags Arbejde. Jeg mener, han fortjener det.

Søren Qvist: Jeg haaber ikke, det skal blive betragtet som ubeskeden, at man tager Ordet efter al den Beskedenhed, der pludselig kom til Syne fra Oppositionspartiernes Side. Jeg skal ikke forsøge at fortsætte den politiske Diskussion, der er ført her under Finanslovbehandlingen, men der er et enkelt upolitisk Spørgsmaal, som jeg et Par Gange har behandlet i Pressen, og som jeg gerne vilde have Lov til at omtale ogsaa her fra denne Plads.

Da vi i 1916 fik indført den nye, i mange Henseender fortræffelige og udmærkede Lov om Rettens Pleje, blev der samtidig indført en Bestemmelse om, at alle Rettens Møder skulde være offentlige, for saa vidt ikke Hensynet til Sædeligheden, til fremmede Magter eller til Ro og Orden i Rettens Lokaler hindrede det. Det var et gammelt Krav, der her skete Fyldest; man vilde væge den anklagede mod Angreb fra Dommerens Side; den anklagede var den svage, Dommeren den stærke, og man tilsigtede at stække den alt for ivrige Dommer ved stadig at lade ham være udsat for Offentlighedens skarpe og aarvaagne Kritik. Og det kan jo ikke nægtes, at vi i Tidens Løb har set Misbrug, Misbrug, som aldrig nogen Sinde vilde have fundet Sted, hvis Offentligheden havde haft Lejlighed til at se indenfor Dørene. Jeg glæder mig altsaa over, at vi har faaet indført Offentlighed i

vor Retspleje. Men det er gaaet her som saa ofte før i Livet, at det gode er blevet det bedstes værste Fjende. Det forekommer mig, at naar man ser paa adskillige af de Retsmøder, der har fundet Sted, efter at vi har faaet den nye Retsplejelov, maa man sige til sig selv: det havde maaske dog været bedre, meget bedre, baade for den anklagede og for Samfundet, om Offentligheden havde været udelukket. Man har villet værne den anklagede, og hvad har man undertiden opnaaet? Man har opnaaet at give den anklagede en Tillægsstraf, endda en ganske frygtelig Tillægsstraf. Det er nemlig i mange Tilfælde en Tillægsstraf — jeg gentager: endda en ganske frygtelig — at skulle være udsat for Tilskuernes nyfigne Blikke, til de mindste Enkeltheder at skulle gøre Rede for sit Liv og sin Færd og for Forbrydelsens Aarsag og Karakter for saa bagetter at faa det hele nedskrevet og serveret for alle Dagbladslæsere i Landet. Nu tror jeg ganske vist, at Pressen gennemgaaende kender sit Ansvar og dækker over det, der bør dækkes over, men man har dog ogsaa ved Lejligheder set Beskrivelser, ikke blot af den anklagede selv, men ogsaa af Folk, der var uskyldige, af den anklagedes Forældre, fuldstændig agtværdige Mennesker, der burde have været forskaanet for at faa deres Navne ud til Publikums Overgramsing. Jeg har ogsaa set indgaaende beskrevet i Provinsblade fra et Retsmøde paa Øerne, hvorledes en ung forældreløs Pige paa en Gaard paa Øerne var gaaet fra Haand til Haand og naturligvis til sidst var endt paa Forbryderbanen, og jeg vil vove at paastaa, at det havde været bedre, ikke blot for den unge Pige selv, men ogsaa for Landets Ungdom, om en saadan Beskrivelse aldrig var kommet ud til Offentligheden. Imidlertid, Folk glemmer, og glemmer meget hurtigt, hvad der staar i Bladene. Tifold værre er den Spidsrod, som en anklaget i selve Retssalen maa løbe mellem Tilskuerne, som fra nær og fjern er strømmet til for at se det interessante Skuespil, og den anklagede, som har mødt Tilskuerne i selve Retssalen, kan maaske møde dem paa sin Vej senere hen i Livet, og de vil aldrig nogen Sinde lade ham slippe for Straf. Intet er saa ubarmhertigt her i Verden som det at blive udleveret i Sladderens Vold. Gang paa Gang vil han eller hun kunne risikere at møde de Folk, der var til Stede under Retsforhandlingen. En af vore Forfattere har en Gang givet en meget gribende Skildring af en Forbryder, der kommer ud af Straffeanstalten. Han har sonet sin Brøde og føler selv, at han har betalt Samfundet